

Naskusse polest on teada, et nisuggune ei
sajas seitse ehk kahheksa suhhat naela kalub:
mis nisamma paljo teeb, kui peaks kaksikum,
mend nelli nuumbårga, ehk sirkassid, kalo
peåle pandama.

Temma jallad on kui paksud lihha tampid
ehk sambad: egga wi fa penemad olla, fest
et muido sedda måratumat kehha ei suidaks
kanda, egga temmale toetusseks olla. Gal-
lalowwa ei olle foggoniste nåhha, fest et
såärte lihha, mis kottis rippub, tedda árra-
wariab: agga on wiis kùnega warwast igga
lawwa otsas, ja jallatallad feige tihhedama
farwtallaga otse kui reu-utud.

Pea tahhab kehha wasto kui våhhene ol-
ka; agga körwad rippuwad kahhelt poolt,
kui ilmlaiad kuskelöppusseid, ehk kui sured tou-
ra nahhad: neid temma ligutab, kui vihha-
seks saab ja joofsu heidab; ja siis nenda nen-
dega plaksutab, kui peaks suurt linnalödama.

Gilmad on piisikesed, agga vågga ter-
rased, ja näitawad selgeste üles, et temma
våggga melelinne loom on, kes keik terraselt

tähhelepanneb, ja pea kui innimenne meeest
mõda keik oslab arramöttelda ja árra-
arwata.

Agga temma lot on immeslikum kui imme.
Se on otse temma peálminne moõ, ehk tem-
ma ninna, mis kui úks poolteist súllane toll
temma kahhe inđratuma kihwade wahhel,
mis kahhelt poolt suust vålja tullewad, mah-
harippub. Illeweit on temma ni paks, kui
ühheksa ehk kùmne tolline palk, agga lasseb
otsa pole penemaks kollo, nenda et eest-visast
ennam ei olle, kui kolm tolli.

Se on temma feige kallim ja tulusam li-
ge, mis seest hopis õnes. Sellega temma im-
met ja immeteggsid, muist kui innimenne
omma kättega, teeb. Mõkkad, mis lotti suus,
kui sõrimi prugib; ja on temmal nende sees
nisammasuggune árgas tundminne, kui inniz-
messelgi omma näppo otsades. Et se nenda
on, sedda feigist sennest selgeste nåhha ja
tunda, mis ta ias temmaga teeb.

Ots, kus lotti su, on kummer kui úks weike
tausj ehk kuppakenne, kuhu nidi ereda sisse